

II Cz 83/16

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Wojciech Vogt

SSO Janusz Roszewski

SSO Barbara Mokras – spr.

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2016 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa E. Ś.

przeciwko J. P.

o opróżnienie lokalu mieszkalnego i zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego

na postanowienie zawarte w wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 30 listopada 2015 r. sygn. akt I C 692/10

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie

SSO Barbara Mokras SSO Wojciech Vogt SSO Janusz Roszewski

Sygn. akt II Cz 83/16

Dnia 8 marca 2016 roku

UZASADNIENIE UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kaliszu w wyroku z dnia 30 listopada 2015 r. postanowił kosztami postępowania obciążyć strony w zakresie przez nie poniesionym i nakazał ściągnąć od powódki E. Ś. i pozwanego J. P. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kaliszu kwoty po 794,12 zł. tytułem nie uiszczonych wydatków. W uzasadnieniu podał, że rozdzielił koszty między stronami po połowie na zasadzie art. 102 k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł pozwany domagając się zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez zasądzenie od powódki E. Ś. na rzecz pozwanego J. P. kwoty 1.636,73 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazanie ściągnięcia na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kaliszu od powódki E. Ś. kwoty 1.342,06 zł. oraz od pozwanego J. P. kwoty 246,18 zł. tytułem nie uiszczonych wydatków. W uzasadnieniu skarżący podał, że powódka

w trakcie procesu określiła swoje roszczenie na kwotę 48.723,43 zł. a więc przegrała proces w 84,5 % , natomiast pozwany w 15,5 % i w takim stosunku strony winny zostać obciążone kosztami.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Sąd pierwszej instancji obciążył strony kosztami procesu po połowie powołując się na przepis art. 102 k.p.c. a więc przyjął, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek pozwalający sądowi zasądzenie od strony przegranej tylko części kosztów. Pozwany w swym zażaleniu uważa, że zastosowanie winien mieć przepis art. 100 k.p.c., ponadto podniósł, że powódka w toku procesu żądała od pozwanego kwoty 48.723,43 zł., skorygowała swe roszczenie do kwoty 13.156,02 zł. dopiero po opinii biegłego i w związku z powyższym oraz mając na uwadze, że sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 7.491,35 zł. nie można przyjmować, że strony przegrały po połowie, powódka bowiem uległa w 84,5 % a pozwany w 15,5 %. Niezależnie od zasadności zarzutów podniesionych w zażaleniu zauważyć należy, że skarżąca pomija w swych rozważaniach okoliczność, iż powódka poza roszczeniem o zapłatę, niniejszym pozwem domagała się również eksmisji pozwanego. Wprawdzie powództwo w tym zakresie zostało oddalone, gdyż pozwany opuścił przedmiotowy lokal, jednak jak wynika z ustaleń sądu pierwszej instancji uczynił to dopiero w styczniu 2014 r. a więc w toku procesu. Uznać za tym należy, że roszczenie powódki o eksmisję było uzasadnione w momencie wniesienia pozwu i w tym zakresie pozwany opuszczając lokal w toku procesu, uległ żądaniu powódki. Poza sporem pozostaje też, że koszty poniesione przez strony były praktycznie w jednakowe (powódka poniosła je w wysokości 2.617 zł. a pozwany w wysokości 2.417 zł.)

Zauważyć jednak należy, że sąd pierwszej instancji orzekł o kosztach na zasadzie art. 102 k.p.c. Mając na uwadze całokształt sprawy zgodzić należy się że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek wskazujący na zasadność wzajemnego zniesienia poniesionych przez strony kosztów i obciążenie stron kosztami opinii biegłego po połowie.

Ocena sądu, czy zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, o którym mowa w art. 102 k.p.c., ma charakter dyskrecyjny i jest oparta na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem oraz oceną okoliczności rozpoznawanej sprawy, w związku z czym w zasadzie nie podlega kontroli instancyjnej i może być podważona przez sąd odwoławczy tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa. Ingerencja w to uprawnienie jurysdykcyjne, w ramach rozpoznawania środka zaskarżenia, może być usprawiedliwiona jedynie w razie stwierdzenia, że dokonana w zaskarżonym postanowieniu ocena jest dowolna, oczywiście pozbawiona uzasadnionych podstaw (por. wyrok S.A. w Łodzi z dnia 26 czerwca 2015 r. ACa 37/15). W przedmiotowej sprawie takiego zarzutu nie można postawić. W związku z powyższym uznać należy, że zażalenie nie jest zasadne i jako takie podlega oddaleniu. W tym stanie rzeczy i na zasadzie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzeczono jak wyżej.

SSO Barbara Mokras SSO Wojciech Vogt SSO Janusz Roszewski